

империя въ полза на Наполиона Бонопарта и на неговата фамилия. Двадесетъ и четири оратора поддържаха прѣдложението на Кюре и само единъ го оборване.

„Каквито услуги и да е принесалъ единъ гражданинъ на отечеството си, казва Карно, има граници които честта и разумътъ налагатъ на народната благодарностъ. Ако тоя гражданинъ, е възстановилъ обществената свобода, ако той ни е запазилъ отечеството, може ли да му послужи за награда приподнасянието въ жертва същата тая свобода? Дали прѣдаването на страната въ лично негово достояние не ще бѣде равносилно на унищожаванieto на неговитѣ заслуги? . . . Нима свободата е указана на челоуѣка за да не може той никога да се ползува отъ нея? Нима тя не е нищо друго освенъ единъ измамливъ плодъ, който не може да похванемъ бѣзъ да не загубимъ живота си? . . . Сърдцето ми казва, че свободата е възможна, че свободния режимъ е по-лѣсенъ за уреждане и по здравъ отъ колкото олигархическитѣ и деспотически наредби . . Прѣди азъ подадохъ гласъ срѣщу консулството до животъ; сега тѣй също ще гласувамъ противъ възстановяване на монархията“.

Това бѣше послѣдния викъ на умирающата свобода: отъ цѣлия Трибунатъ само единъ Карно издаде гласъ за спазване Републиката. Императорското достоинство бѣше присвоено на Бонопарта и на наслѣдницитѣ му по мъжка линия по редътъ на първородството, съгласно съ постановленията на дореволюционната монархия. (18 май 1804 година).

Какво значение може да има това, че постановлението било написано отъ единъ органически сенатусъ — консултъ и че то било прѣдложено на народното удобрение. Каквото и да е происхождението на наслѣдствената власть, тя е едно отричание на народното върховенство. Народното върховенство съществува по същото